

részei. Az én testemben. Ami az én testemben vagy testemen hiányzik még a Krisztus szenvedéseiből, azt töltöm be. Tehát a testemen szó nem a betöltéssel hozandó kapcsolatba, hanem a hiánnyal. Ha akkor mindjárt megváltozik a mondatnak az értelme, amiben többé nem arról van szó, hogy ami a Krisztus szenvedéseiből hiányzik, azt betöltöm az én testemben, miután Ő az Ő testében nem szenvedett el minden szenvedést, nyomorúságot, még vannak el nem szenvedett szenvedések és azokat az én testemben kell elszenvedni. Arról van szó, hogy az én testemen hiányzik még a Krisztus szenvedései. Tehát, hogy jut az én testem kapcsolatba a Krisztus szenvedéseivel? Erre Róma 6 adja meg a választ, ahol azt olvassuk, hogy Krisztus halálával nekünk össze kell nőni. Együtt el kell temetnünk. Tehát Krisztus szenvedéseinek a mi életünkben meg kell jelenni, Krisztussal együtt kell szenvednünk. Ez különben nemcsak a Róma 6-ban van meg, hanem a Bibliának az ántalan helyén. Pl. ki kell mennünk nekünk is a táboron kívül hordozva az Ő gyalázatát. Tehát akkor, amikor az Ő gyalázatát hordozzuk, a mi testünkbe vesszük fel az Ő szenvedéseit. Vajjon miért szükséges, hogy mi Krisztus szenvedéseit a testünkbe felvegyük? Ha Róma 6:6-ot figyelmesen olvassuk, rá fogunk jutni, hogy azért, hogy Krisztusnak az élete is nyilvánvalóvá legyen a mi testünkben, a mi életünkben. S itt az összefüggések azt is világosan megmutatják, hogy milyen mértékben megunkra vesszük Krisztus szenvedéseit, olyan mértékben nyilvánulnak meg rajtunk Krisztus életerői. Krisztus feltámadása. Tehát, aki elbujk a szenvedések elöl, elbujk az élet elöl, a győzelem elöl. Aki pedig beleegy a Krisztus szenvedéseibe és Vele együtt szenvedni kész, ugyanannyi életet, feltámadási erőt kap Isten szent Szellemétől, amennyi szenvedést elszenved. Tehát úgy áll a dolog, hogy mint ahogy a természetben egy fát beoltunk, akkor a fán sebet ejtünk, de ugyanakkor a beoltó vessző is sebet kap, mert levágják és a két sebet összeillesztik, az oltóvessző sebet és a fának a sebet és ott, ahol a két seb találkozik, ott összenő az oltóág a beoltandó alánnyal és közös életet élnek. Mint ahogy a természetben, ugyanúgy van a Krisztus szenvedéseiben és a mi életünkben; Krisztus sebet kapott a Golgothán, halálos sebet és ha mi szintén sebet kapunk, a két seb találkozik és összenő egymással és akkor Krisztusnak az élete a mi életünk lesz. Krisztus belénk oltatik és mi az Ő életét éljük. Így jutott Pál oda, hogy nem én élek többé, hanem Krisztus él énbennem. A lelkém ott tárogna a friss sebek és ezek összenőttek Krisztus sebeiivel és eggyé lett Krisztussal. Ugyanazt mondja itt is, hogy ami hja van a Krisztus szenvedéseinek az Ő hján, azt betölti. Hus és test nem azal a

3.1./Krisztus szenvedéseinek hija

szóval kötendő össze, hogy betölti, hanem ami hija van a Krisztus szenvedéseinek az ő testén. Tehát egészen hasonlóvá akar lenni Krisztushoz, az ő szenvedéséhez. És ha ebből valami hiányzik, akkor ezt a hiányt be akarja tölteni, akkor, amikor ugyanazért szenved, mint amiért Krisztus szenvedett ezen a földön, Krisztus testéért, az egyházért. Mert hias ezért adta oda magát a keresztalárra és Pál annak az egyháznak üzenetgyűjtendő tagjaiért adja oda magát napról-napra szüntelenül tartó szenvedésre. Ime, ennek a helynek egyszerű és világos értelme. Ebből azután az is következik, hogy Krisztust nem lehet másként követni, csak úgy, ha Krisztus nyomorúságait is magunkra vesszük. Aki tehát úgy akar keresztény életet élni, hogy mindig csak békén éljen, háborítatlanul; élvezi a bibliórának az áldásait és hamarosan boldog érzelmek között és mindig ilyen boldog keresztény érzelmek között éljen, aki igyekszik, az soha Krisztus szenvedéseit természetesen magára nem veheti, soha Krisztussal össze nem nő a sebben keresztül, tehát soha a Krisztussal életközösségre nem jut. Ha kibujunk a szenvedések alól, akkor lehetetlen, hogy Krisztussal életközösségre jussunk. Ez egy olyan törvény, amely törvény alól soha sehol kivétel nem volt és nem lesz. Ha valaki Krisztussal életközösségre akar jutni, annak Krisztussal szenvedés-közösségre kell jutni. Hogy hogy és miként, hogy kinek-kinek hogy lesz, erre csak azt válaszolhatom, hogy ezt keresni nem kell, ugyanis jön az, csak ne bujjak ki előle, ne álljak földre, amikor Krisztusért szenvedni kell és lehet. Ne válasszuk a könnyebbik utat a magunk kényelmére és akkor Krisztus szenvedései az életünkben következni fognak. De éppen mert az életet szeretjük és kényelmesen akarunk élni, test szerint boldogan élni, ezért bujjunk ki a szenvedések alól és ezzel elveszítjük magat az életet, az igazi életet, igazi boldogságot, a Krisztus boldogságát és örömét. Ezért mondja Pál apostol, most azért örülök a szenvedések között, az én szenvedéseim között. Tehát a Krisztus szenvedései ott állnak azok előtt, akik őt követni akarják és ezt Krisztus jól tudta, mert azt mondta azoknak, akik őt követni készek voltak, hogy aki engem követ, tagadja meg magát, vegye föl az ő keresztjét és úgy jöjjön utánam. Tehát aki engem követni akar, az vegye tudomásul, hogy ebben a világban halálra ítéltetett, amikor keresztet kell hordozni, mint ahogy a halálra ítélték a hátukon vitték a vasúthelyre a keresztjét, amelyre rácsöngenték a kezüket, hogy a vasúthelyen leaótt cölöpre felméljő és felcsöngenték vagy pedig felkötötték a keresztjára. Aki tehát Krisztust akarja követni, vegye tudomásul, hogy ebben a világban halálra ítélt lesz. Ennek Krisztust kell követni a halálban is és magára venni mindazokat a szenvedéseket amelyeket Krisztus magára vett, mert úgy áll a dolog, hogy Krisztust

követni becsületben, igazán, annyit jelent, mint megunkra venni az emberek gyűlöletét és haragját. Soha még a világ nem tűrte el sokáig azt, hogy közötté olyan emberek éljenek, akik Krisztust követik. A világot sérti, Krisztusnak a lénye, Krisztusnak a szeretete, Krisztusnak az önfeláldozása. A világ kincseket gyűjt magának, felfelé törekszik a világ lajtorjáján; a világ hatalmat akar, a világ kényelmet akar, élvezetekre vágyik és ott van előttük a keresztyének példája, akik egy eljövendő városért, amelyet Isten fog építeni, megvetik ennek a világnak az államiit és inkább akarnak Krisztussal együtt nyomorogni itt, mintsem, hogy Egyiptom kincseiből részesüljenek és égi koronájukat elveszítsék. Krisztus szenvedéseiben gyönyörködnek, mert ezekből árad ki az Istennek mérhetetlen szeretete és ami őket legjobban boldogítja, ez az isteni szeretet és jól tudják, hogy ez a szeretet csak a szenvedések között ömlik a mi szívünkbe bele és ezért gyönyörködnek a Krisztus szenvedéseiben. A Krisztus követői oly drága kincseket találtak, amelyeket a világ fiait nem ismernek, kinyujtották kezüket a kincsek után, eladva mindent, amit a világ kínált nekik, mint a példázatbeli kereskedő, aki minden kincsét eladta, hogy a legdrágábbat megvásárolhassa magának. A világ mindent nem érti, a keresztyéneket sötét, elvakult és ópen azért gonosz és bűnös embereknek tartja; mert gonosz és bűnös az, aki nem élvezi a világot úgy, mint ők. Ópen ezért a keresztyének sokáig nem állhatnak a világ szeme előtt, hogy a világ meg ne támsdja őket féltékenységből és haragból és főleg azért, mert a lelkiismeretét nyugtalanná teszi. Ezért szenvedni kell. Tehát csak az kerül el a szenvedést, aki elrejtí magában a világosságot és nem világít szoknak, akik közé Isten állította. Aki magának tartja meg a fényt, aki edényt tesz a mécsre, hogy annak a világát ne lássák, elrejtí a benne levő világosságot, sötétbe köti a minát és eléssa a talantumot, amit Isten rábizott; csak aki elrejtí a rábizott kincset, az szabadul meg ebben a világban látszólag egy időre a szenvedésektől. De csak látszólag, egy időre, mert egy idő múlva a szenvedések újra utólik a választania kell, vagy Krisztussal együtt szenvedni, vagy elszakadni. Vagy pedig többé soha ezek a szenvedések nem jelentkeznek az életében, hanem jönnek más szenvedések, borzalmasabbak, mint amikor elhagyott, mert a világgal együtt járnak a szenvedések, a félelem, a gyötrellem, a külső sötétség, ahol sírás és fogcsikorgatás van, kétségbeesés és düh. A szenvedéseket mi ki nem kerülhetjük. Eldobhatjuk magunktól a Krisztus szenvedéseit, de sokkal borzalmasabb szenvedésbe esünk bele. Így vagyunk ezzel a félreismert bibliai hellyel. Nekünk a Krisztus szenvedéseit a mi testünkben el kell szenvedni. Ha kibujunk alóla, Krisztust elveszítjük.

Még az is érdekes, hogy az eredetiben nem ez a szó áll, hogy nekem az én testemben hiányzanak a Krisztus szenvedései, hanem egy másik szó, amelynek magyarul pontos fordítása nem test, hanem hus, az én husomban hiányzanak Krisztus szenvedései. Ez a szó: hus, görögül sarx, németül Fleisch, az embernek nemcsak a légy részét, a húsát jelenti, hanem az embernek a légy életét, azt a kényelmet kereső, élvezetet kereső életét, amelyért az ember mindent odaad, becsületét, lelkiismeretét, hűségét és elárulja barátait, testvérét, csak hogy az ő hűsának legyen könnyebb az élete. Ez a része az embernek, ahol a Krisztus szenvedéseit el kell tűrni, el kell fogadni. A keresztyén embernek tehát csakugyan úgy kell tenni, mint Pál mondta az I.Kor.9 végén, hogy az én husomnak ökölcsepást adok, így ütöm ki a küzdelemből az én husomat, hogy ne szóljon bele abba, hogy én mit határozok, mit teszek. Hűsnek a vágyai: élvezet, a világban előhaladás, emberek előtt való dicsekvés; mindezek egy útást kell, hogy kapjanak, hogy a küzdelemben bele ne szóljanak és ne akadályozzák meg az én elhatározásomat; hanem, hogy én milyen elhatározásra jutok, abba egyesegyedül csak Isten szent Szelleme legyen az én vezetőj. Isten szent Szelleme és többé ne a hus, ne a légy vágyak, ne a pompázás a világban, az élvezet, nemcsak az élet, amelyet kényelemben éltem Isten nélkül, hogy ez ne szóljon, ne követeljen jogokat az én életemben, hanem egyesegyedül csak Isten határozza meg, hogy hová megyek, mit választok, mit cselekedjem, milyen társaságban éljek, kiközé lépjek be, kiknek a szövetségét keressem ebben az életben, egyesegyedül Isten. Hogyha mindezt így magunk elé állítjuk, akkor látni fogjuk, hogy a keresztyén élet nem egészen az, aminek az emberek, sokszor az igehirdetők is feltűntetik. Nagyon sok ember, aki magát keresztyénnek tartja, sőt mások is annak tartják, azt gondolja, hogy a keresztyén élet abból áll, hogy az ember megtér, amikor az Isten bocsánatát megnyeri a Krisztusért, de ez a Bibliában sehol támaszt nem nyer. A keresztyén élet egészen más a Biblia szerint. A keresztyén élet csakugyan megtéréssel kezdődik, de nem úgy, hogy saját magát felmanti a bűnéért való felelősség alól, hanem az Istenhez tér meg, hogy az Isten mentse fel őt és az Isten bocsássa meg az ő bűneit. Aztán a megtérés abban áll, hogy az ember az engedelmességéből és az Istennel való nem törődéséből megtér az Istenhez, úgy hogy szontul egész élete hálsadás legyen az Isten iránt és folytonos kérdésőködés legyen: Uram, mi a Te akaratod? Ez az élet pedig nem kényelmes élet. Hogy ez csakugyan így van a keresztyén életben, hogy a megtérés egy ilyen életre való megtérést jelent, mutatja a Róma 12:1-2. Intelek titeket testvéreim az Isten irgalmasságára, hogy állítsátok oda a ti testeiteket az

5.0./Krisztus szenvedéseinek hijs

Istennek tetész, élő, szent áldozatul, Ige szerint való istentiszteletül és ne alakítások magatokat ehhez a világhoz, hanem alakulatok át az értelmek megújulása által, hogy próbálgaszátok, hogy mi az Isten akarat, az a jó, az a tetszetős, az a tökéletes akarat. Ime az egész kereszttyén élet nem más, mint folytonos próbálgatás az Isten tetszetős, jó akaratának. Nyilván nem a hűnek, hanem a Szellemlnek tetész Isten-akarat. Ime tehát egész világos, hogy a megtérés abban áll, hogy én egy olyan életre térek át, amelyben mindig, folyton keresem az Isten akaratát. S a megtérés végül abban áll, hogy az ember ott hagyja azt az életet, amelyet magának élt, s áttér egy másik életre, melyben nem magának él, hanem Istennek. Mert Isten királyságába, Isten országába tér meg, ahol Isten uralkodik, tehát abból az életből, amelyben mindenki a maga útján járt, áttér egy olyan életbe, amelyben mindenki az Isten útját keresi. Az, aki nem így tért meg Istenhez, de csinál valami megtérésfélát, hogy még az örök üdvössége felől is nyugodtan éljen, az azok közé az emberek közé tartozik, akik egyszer meg fogják kérdezni az Urat: Uram a mi utcánkban is tanítottál és cselekedtél sok hatalmas dolgot, hiszen én is ott voltam és hallottam sok mindent a Te beszédekből, úgyhogy Te ismered engem; emlékezel, hogy mindig ott ültem az összejövetelen? Az Üdvözítő erre azt fogja mondani, hogy soha nem láttalak téged ott, mert te ott engem soha nem kerestél, te ott is, mindig csak magadat kerested és biztosítottad, azért én nem ismerlek téged. Milyen borzalmas és rémületes lesz, hogy valaki ott ült évtizedeken át és egyszer azt fogja hallani, soha nem láttalak téged. Nos tehát ezért kell az embernek megtérni a Krisztus szenvedéséhez, Krisztus nyomorúságához, hogy vágyakozó, szeretős szívvvel ezeket a nyomorúságokat odafelelje a szívéhez és azt mondja: ezek az enyének. Hadd szenvedem én őket Teveled együtt. Nem azért, mert a Te szenvedéseidnek hijs van az üdvösség megszerzésében, hanem még az én életemben van azoknak hijs, én még nem szenvedtem úgy, mint Te. Veled együtt akarok szenvedni, ez a megtérés. S azután természetesen, hogy amikor az ember ezekbe belép, akkor nemcsak sötétséget és nemcsak fáradtságot szenved, hanem valami kimondhatatlan, megérthetetlen és azelőtt nem ismert boldogságot érez, mint ahogy Pál mondja: örülök az én nyomorúságomban, szenvedéseimben. Szavadni mindonkinek kell, istentelen embernek többet, mint az istenfélő embernek, de az istentelen ember soha nem fogja megérteni, hogy az istenfélő ember miért örül a szenvedésnek között. S az az öröm nem valami mesterkélt, hanem öröm, hanem valóság. Azután következnek tovább mély, csodálatos titkok ebben az életben, melyek, mint Pál mondja, ósidőktől fogva és nemzedékektől fogva el voltak rejtve az emberek szemé elől és birtelen kibonlították ezek a titkok az egyház életében, amely így hangzik, Krisztus a pogé-

7. 6. /Krisztus szenvedéseinek hiya
ngok között. Így határozza meg Pál apostol a titkot ebben a felolvasott
részben. Az elmúlt korokban s a régi nemzedékben Pál előtt a pogányok
nem tudtak az élő Istenről, csak a zsidók ismerték a kijelentést, de
hiába ismerték, mert az ő szívük éppen olyan távol volt Istentől, mint
a pogányoké, különben nem feszítették volna meg a világosság Királyát,
a Násáreti Jézust. Hiába volt közöttük Istennek a világossága, ez az isteni
fény, isteni világosság csak kívülről beszólt hozzájuk, de nem le-
kozott bennük; a szívük között és Isten Igéje között ott volt egy átha-
tolhatatlan, sűrű fátyol. Közöttük lakott az Isten, de nem ismerték a sátor-
nak a csodálatos, belső gazdagságát, ők a sátorból csak azt a külső,
szürke borzított terítőt látták, amelyen nem volt semmi ragyogó, semmi
fény. A sátor ott volt közöttük és nem láttak annak dicsőségéből semmit.
Hány olyan keresztényen van, akik nem látnak semmit az Isten dicsőségéből,
a titok rejtve maradt előttük és mégis a pogányok között Isten kijelen-
tette magát úgy, ahogy a zsidók között soha. A zsidó nép csak egy külső
választott nép volt, helyébe lépett egy másik, amelyet a szívénél fogva
választott az Ur, amelybe beleköltöztek és amellyel eggyé lett, az oltó
ág a beoltott fával, seb a sebbel; közös szenvedés, közös élet és ebben az
együtt élt életben egy szer feltárul egy csodálatos titok, Krisztus sze-
retete és ennél égőbb a seb, fájóbb és gyötrőbb, annál csodálatosabban
jelenik meg előttünk Krisztus szeretete. S megértjük azt, hogy ez a szere-
tet értünk hajolt le olyan mélyen a szenvedésbe. Mert mi csak azt szen-
vedjük el, amit megérdeklünk, de Krisztus azokért szenvedett, akiket ön-
ként vállalt. Itt értjük meg, hogy Isten milyen csodálatos szeretettel
mutatja meg nekünk szívének belnejtét; Krisztus a pogányok között. Ami
annyi évszázadon át el volt rejtve, most látjuk egy új névben; Krisztus
a pogányok között. S így a szenvedések között kénsül el Krisztus meny-
asszonya s majd odaállítatunk Krisztus elé, aki megjelenik, mint fel-
ákesített menyasszony.

Ez a keresztény élet és ezre a csodálatos, gazdag és dicsőséges életre,
amely szenvedések között mutatja meg Isten szeretetét, hívott el minket
Isten, hogy álljunk oda az Ő tanítványai közé és Vele együtt menjünk a
nagy cél felé. Az Ő tanítványai egy hadsereg, amelynek Ő a parancsnoka,
mely az Ige fegyverével harcol, a hitnek pajzsával védi magát, amelyen
az igazságosság mellvása van, az údvösség sisakjával, az evangélium kése
ségével, a népeket mentő szeretettel van felszerelve. Közében az Ige kard-
ja, vágni tud, sebet ejt, de az Ige a szeretet Igéje, mert a seben kereszt-
től az élet költözik a megsebzett szívbe. Akarsz-e ezzel keresztül be-
lépni, mi vegyünk a toborzók, mutatjuk, milyen Krisztussal élni, szenved-
ni; állj te is ezek közé, akik hosszú sorokban menetelnek az égi sereg
sereg felé.